23/08/2019

Ημέρα Μνήμης για το Δουλεμπόριο

/ Επικαιρότητα

Η 23η Αυγούστου μέρα τιμάται κάθε χρόνο με σκοπό να μεταδοθεί και να καταγραφεί η τραγωδία του εμπορίου σκλάβων στη μνήμη όλων των λαών. Ωστόσο ακόμη και σήμερα σχεδόν 100 χώρες εξακολουθούν να μην ποινικοποιούν την καταναγκαστική εργασία.
Η νύχτα της 22ας προς την 23η Αυγούστου 1791, στο Σάντο Ντομίνγκο (σήμερα Αϊτή και Δομινικανή Δημοκρατία) σηματοδότησε την έναρξη της εξέγερσης η οποία διαδραμάτισε κρίσιμο ρόλο στην κατάργηση του διατλαντικού εμπορίου σκλάβων. Σε αυτό το πλαίσιο, η Διεθνής Ημέρα Μνήμης του Εμπορίου Σκλάβων και της Κατάργησής του τιμάται στις 23 Αυγούστου κάθε έτους, αποσκοπώντας να μεταδοθεί και να καταγραφεί η τραγωδία του εμπορίου σκλάβων στη μνήμη όλων των λαών.

Το εμπόριο σκλάβων αντιπροσωπεύει μια δραματική συνάντηση ιστορίας και γεωγραφίας. Αυτή η τραγωδία ήταν μια από τις μεγαλύτερες ανθρωπογενείς επιχειρήσεις στην ανθρώπινη ιστορία και αποτελεί μία από τις πρώτες μορφές

παγκοσμιοποίησης. Η βίαιη μετακίνηση των Αφρικανών, εξαπλώθηκε σε πολλές περιοχές του κόσμου για μια περίοδο 400 ετών. Ο οικονομικός και εμπορικός τύπος επιχειρηματικής οργάνωσης του συστήματος της δουλείας, συνδέει διάφορες περιοχές και ηπείρους: την Αφρική, τον Αραβικό κόσμο, την Ασία, τον Ινδικό Ωκεανό, την Καραϊβική και την Αμερική και μετέτρεψε σε σκλάβους τουλάχιστον 25 εκατ. άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Βασίστηκε σε μια ιδεολογία, η οποία έχει στο κέντρο της την περιφρόνηση για τον άνθρωπο με μαύρο χρώμα δέρματος και δημιουργήθηκε για να δικαιολογήσει την πώληση ανθρώπων (μαύροι Αφρικανοί σε αυτή την περίπτωση) ως κινητό περιουσιακό στοιχείο.

Το μεγαλύτερο σε έκταση εμπόριο σκλάβων ήταν το διατλαντικό, το οποίο συνέδεσε τις οικονομίες τριών ηπείρων: της Ευρώπης, της Αφρικής και της Αμερικής. Σύμφωνα με τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, μέσω του διατλαντικού εμπορίου εκτιμάται ότι οδηγήθηκαν στη δουλεία περίπου 17 εκατ. άτομα.

Από το 1501 έως το 1830, για κάθε έναν Ευρωπαίο, τέσσερις Αφρικανοί διέσχιζαν τον Ατλαντικό, διαμορφώνοντας τα δημογραφικά στοιχεία της Αμερικής, εκείνη την εποχή, περισσότερο ως επέκταση της αφρικανικής διασποράς, απ’ ό,τι της ευρωπαϊκής. Η κληρονομιά αυτής της μετανάστευσης εξακολουθεί να είναι εμφανής σήμερα, με μεγάλους πληθυσμούς ανθρώπων αφρικανικής καταγωγής να ζουν σε ολόκληρη την Αμερική.

Στα μέσα του 19ου αιώνα ο πληθυσμός της Αφρικής ήταν 100 εκατομμύρια άτομα, αλλά όπως αναφέρει ο ΟΗΕ, εκτιμάται ότι αν δεν είχε προηγηθεί κανενός είδους εμπόριο σκλάβων θα ήταν την ίδια περίοδο 200 εκατ. Υπολογίζεται ότι κατά τον 15ο και 16ο αι. εκτοπίστηκαν προς Ευρώπη και Αμερική 1,05 εκατ. άτομα, τον 17ο αι. 3,7 εκατ. τον 18ο αι. 7,7 εκατ. και τον 19ο αι. 4,6 εκατ. άτομα.

Σύγχρονη Δουλεία

Στη σύγχρονη δουλεία τα θύματα στερούνται της ατομικής τους ελευθερίας και είναι υποχρεωμένα να εργάζονται για ελάχιστη ή καθόλου αμοιβή, να προσφέρουν σεξουαλικές υπηρεσίες ή να παντρεύονται ενάντια στη θέλησή τους. Όπως αναφέρεται από το ίδρυμα Walk Free, που εκδίδει τον Δείκτη Παγκόσμιας Δουλείας, ο αντίκτυπος της σύγχρονης δουλείας είναι παγκόσμιος και μπορεί να ενσκήψει σε οποιαδήποτε χώρα.

Το 2015, οι ηγέτες του κόσμου συμφώνησαν στους στόχους της αειφόρου ανάπτυξης να συμβάλουν στην επίτευξη δίκαιης και χωρίς αποκλεισμούς βιώσιμης ανάπτυξης μέχρι το 2030. Η απόφαση καλεί όλες τις κυβερνήσεις να λάβουν άμεσα και αποτελεσματικά μέτρα για να τερματίσουν την καταναγκαστική εργασία, τη

σύγχρονη δουλεία και την εμπορία ανθρώπων, καθώς και η παιδική εργασία σε όλες τις μορφές της.

Σύμφωνα με τον Δείκτη Παγκόσμιας Δουλείας που δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα globalslaveryindex.org, υπάρχουν σε όλο τον κόσμο 40,3 εκατ. άτομα που βιώνουν κάποια μορφή σύγχρονης δουλείας. Από αυτούς 71% είναι γυναίκες και 29% άνδρες. Εξάλλου, 15,4 εκατ. άτομα εξαναγκάζονται να παντρευτούν, ενώ 24,9 εκατ. βρίσκονται σε εξαναγκαστική εργασία κάθε είδους.

Ωστόσο, η παγκόσμια πρόοδος στην αντιμετώπιση της σύγχρονης δουλείας είναι εξαιρετικά απογοητευτική. Σε παγκόσμιο επίπεδο, 47 χώρες δεν έχουν ακόμη αναγνωρίσει την εμπορία ανθρώπων ως έγκλημα σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα. Σχεδόν 100 χώρες εξακολουθούν να μην ποινικοποιούν την καταναγκαστική εργασία ή, αν το πράξουν, η ποινή για αυτήν τη μορφή εκμετάλλευσης δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα πρόστιμο, ενώ λιγότερο από το ένα τρίτο των χωρών προστατεύουν τις γυναίκες και τα κορίτσια από την τρομερή βλάβη του καταναγκαστικού γάμου.